

de er angrebne af nogen Sygdom, som efter § 2 er undergivet eller kan blive inddraget under det offentliges særlige Forsorg, kan af Landbrugsministeren paabydes dræbte. Ligeledes kan den nævnte Minister, naar saadant skønnes fornødent til Sygdommens Undertrykkelse, paabyde, at hele Besætninger, hvori Sygdommen er udbrudt, eller Dele af samme skal nedslaas.

Enhver Hest, som lider af Snive, skal dræbes. Inden Nedslagningen skal Veterinærfysici Betænkning dog indhentes.

Heste, som frembyder mistænkelige Symptomer paa Snive, eller som har været udsatte for Smitte, skal ved Veterinærfysikatets Foranstaltning undersøges ved saadanne Prøver, som anses for de paalideligste til Oplysning om, hvorvidt Hesten er snivet eller ikke. Omkommer Dyret som Følge af foretagen Prøve, er Ejeren berettiget til Erstatning, som om Nedslagning havde fundet Sted.

Er en Hestebesætning paa Grund af Mistanke om Snive blevet afspærret, kan Ejeren forlange, at der inden 4 Ugers Forløb tages Bestemmelse om enten Afspærringens Ophør eller Nedslagning af de mistænkte Dyr.

De Dyr, der nedslaas ved offentlig Foranstaltning paa Grund af smitsom Sygdom, skal obduceres, forsaavidt det ikke ved klinisk Undersøgelse kan afgøres, om de er angrebne eller ej. Snivede Heste skal dog altid obduceres. De i Anledning af Nedslagningen foretagne Forretninger skal gennem Amtet uden Ophold indsendes til Landbrugsministeriet. Ejeren er berettiget til inden en af Politimesteren bestemt Frist for egen Regning at tilkalde en Dyr læge til at være til Stede ved Undersøgelsen og deltage i Afgørelsen af Spørgsmaalet, om Dyret har været angrebet af den angivne Sygdom. Viser der sig Tvivl eller Meningsforskel herom imellem Dyr lægerne, afgøres Sagen af Veterinærfysikus.

Forinden Nedslagning lader Politimesteren Dyrene taksere af 3 Mænd, hvoraf Politimesteren udvælger de 2, Ejeren den ene. Dyrenes Værdi bestemmes efter deres Tilstand ved Nedslagningen, dog saaledes, at der ikke tages Hensyn til den virkelige eller formodede Smitsot, der foranlediger denne; i Beløbet fradrages Værdien af Dyret i dræbt Tilstand. Den saaledes udfundne Sum udbetales Ejeren.

Saafernt Ejeren selv ved sit Forhold maatte have givet Anledning til, at et nedslaet Dyr er blevet angrebet af den paagældende Sygdom, fortaber han den Ret til Erstatning af det offentlige, der ellers vilde have tilkommet ham.

Erstatningen samt Udgifterne ved Taksation, Nedslagning og Nedgravning udredes med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen paa Landet af Amtsrepartitionsfonden, i København og de øvrige Købstæder af Kommunens Kasse, hvis Udlæg udenfor København derefter bliver Genstand for Fordeling paa Amtets samtlige Købstæder.

Naar det ved et Regnskabsaars Udgang viser sig, at en Amtskommunes samtlige Udgifter i Henhold til nærværende Lov overstiger et Beløb af 10 Øre for hver Tønde af Amtsraadskredsens Hartkorn, bliver det overskydende Beløb at godtgøre Amtskommunen af Statskassen. Ligeledes godtgør Statskassen Staden København og Købstæderne, disse tagne amtsvis, den Del af de omhandlede Udgifter, som i Regnskabsaaret overstiger et Beløb af $2\frac{1}{2}$ Øre pr. Individ af Folketallet. For Bornholm godtgør Statskassen den fælles Amtsfond den Del af Udgifterne, som i Regnskabsaaret overstiger et Beløb af 11 Øre for hver Tønde af Øens Hartkorn.

§ 9.

Opstaar der Formodning om, at en Hund er angrebet af Hundegalskab, skal saadant uophødeligt anmeldes i København for Politidirektøren, i de øvrige Købstæder for Politimesteren og paa Landet for Sognefogeden, der har at paase, at Dyret straks forsvarligt lænkes og afspærres, samt at foranledige, at det snarest muligt undersøges